

На лице, Лутеръ е описанъ като чело-
вѣкъ “съ добръ сложенъ тѣло, нискъ хубавъ
снагъ, открыто, смѣло, и младолико лице. Очи-
тѣ му были забѣлѣжителны по проницател-
ный-тѣ си погледъ — черны и дълбоко вгълб-
нжты, свѣтлящы и блестящы като двѣ звѣз-
ды. Кждѣ край-тѣ на животъ-тѣ си, той
надебелѣлъ отъ расположеніе-то си на вод-
нж болестъ (идропсіѣ), до което го докара-
ли строгости-тѣ които прѣтърпѣлъ въ ран-
нж-тж си възрасть. Тѣлесный-тѣ му животъ
е былъ до голѣмж степенъ животъ на стра-
данія. Въ нравы-тѣ си той е былъ въздржате-
ленъ. Гласъ-тѣ му не былъ высокъ или силенъ.
Меланктонъ уподобява думы-тѣ му на ‘свѣт-
кавицж,’ не на ‘грѣмъ’: т. е., тѣ произ-
вождали голѣмы-тѣ си слѣдствія, не съ пра-
зденъ шумъ и грѣмежъ, но съ живж-тж си
силж. Като народенъ витія, нѣмало другъ
подобенъ нему на врѣме-то му.”

ДѢЛО-ТО НА ЛУТЕРА.

—

Читатель-тѣ, ако е слѣдвалъ внимателно
и разумно исторіѣ-тж на Лутеровъ-тѣ жи-
вотъ както е разказана въ прѣдидущы-тѣ
страницы, трѣбва да е разбралъ, до нѣкждѣ по-
не, кои сж были начала-та отъ които ся е рж-